

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק ח'

קונטרס 818

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

הַחֲדָשׁ וְהַמְּנַקֵּד

עֲנִינֵי לְמוּד סֵפֶר הַקְּדוֹשׁ תְּקוּנֵי הַזֶּהָר

כְּלָלִים יְסוּדִיִּים וְעִיקָרִיִּים בְּעֲנֵן אֲמִירַת וְלְמוּד הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲפִילוֹ כְּשֶׁאֵין מְבִינִים כְּלוּם
וּבִפְרָט לִילְדִים קִטְנִים

(א) פְּלֵא יוֹעֵץ: לְמוּד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ מְטַהֵר וּמְקַדֵּשׁ הַנֶּפֶשׁ – לְמוּד
זֶהָר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוֹ בְּאֵין מְבִין כְּלָל, חָשׁוּב וּמְקוּבָּל וּמְרוּצָה לְפָנֵי
הַשֵּׁם

לְמוּד סֵפֶר הַזֶּהָר נִשְׁגָּב מְאֹד לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ הַנֶּפֶשׁ, וְאֲפִלוֹ אִי לֹא יָדַע
מֵאֵי קָאָמַר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְנִהִי
שֶׁבְּלְמוּד הַמְשֻׁנִּיּוֹת וְכַדּוּמָה יֵשׁ דְּעוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְהִבִּין לְפָחוֹת מֵהוּ הָעֲנֵן שֶׁלּוּמֵד,
אֲבָל בְּלְמוּד תְּהִלִּים זֶהָר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוֹ בְּאֵין מְבִין כְּלָל, חָשׁוּב וּמְקוּבָּל
וּמְרוּצָה לְפָנֵי הַשֵּׁם וְכו'.

(פְּלֵא יוֹעֵץ אוֹת ז', זֶהָר)

(ב) הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אֲמֵן מְעוֹרֵר לְלִמּוּד תְּקוּנֵי זֶהָר
הַנְּנִי רוּשֵׁם לָהּ, תְּלַמִּידי הַמְּבַהֵק הַרֵב הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹרֵינוּ יַעֲקֹב יוֹסֵף
הַכֹּהֵן גֵּרוֹ זְאִיר, בְּקִצְרָה עַל נֵיר קֶטַן בְּכִיּוֹן בְּכַדֵּי שְׁתִּישָׂא אוֹתוֹ בְּכָל עֵת. קִבְּלָתִי
מִמוֹרֵי וְרַבֵּי וְכו' [הַבְּעַל שֵׁם טוֹב], תְּקוּנִים יְלַמֵּד בְּכָל הַשָּׁנָה בְּכָל יוֹם.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

(פֶּתֶר שֵׁם טוֹב)

ג) לְלַמֵּד בְּכָל לַיְלָה קִדְּם הַשָּׁנָה מִמָּשׁ, מֵאֲמֹר אֶחָד מִתְּקוּנֵי הַזֹּהָר
הַקְּדוֹשׁ, וְאִז תִּישָׁן בְּטַח וּבֵל תִּירָא

אֵי עֶצֶר וַיְהִי אֲלֵקִים אֲתֶךָ, בְּכָל לַיְלָה קִדְּם הַשָּׁנָה מִמָּשׁ תִּלְמַד מֵאֲמֹר
אֶחָד מִתְּקוּנֵי הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ וְאִז תִּישָׁן בְּטַח וּבֵל תִּירָא. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִטַע
בְּלִבְנוֹ אֲהַבְתּוּ וַיִּרְאֶתוּ דְּוָקָא, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

מִנְאֵי מוֹרֵוּ יִשְׂרָאֵל בֶּן מוֹרְנוּ הַרְבַּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּעַל שֵׁם מִמְעֶזְבוֹז.

(פֶּתֶר שֵׁם טוֹב)

ד) הַזֹּהָר וְתְקוּנֵים נְשֻׁמַת הַתּוֹרָה

עַיֵן שֵׁם גְּדָל הַחַיִּיב לְעֶסֶק בְּסוּד הַזֹּהָר וְתְקוּנֵים וְהֵם נְשֻׁמַת הַתּוֹרָה
וּבְזֶה יִזְכֶּה לְאִסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא דְּבָרִים עֵתִיקִים וְכוּ'.

(הַדְרַת מֶלֶךְ חֶלֶק ג' דף רמז.)

ה) הַטַּעַם שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט לְמוֹד הַתְּקוּנִים בַּיּוֹם הַתְּשׁוּבָה יוֹתֵר מִן הַזֹּהָר
הַנִּי מִלֵּי מַחִיִּים, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאַרְץ מִזְמַן אֲשֶׁר הֶצִּיץ וְזָרַח אוֹר
יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי הַמְּאֹרוֹת, סֵפֶר הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזֹּהָר, קִיְמוּ וּקְבְּלוּ הַיְהוּדִים
קָהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל סֵפֶר תְּקוּנִים וְהַזֹּהָר יַחֲדָה
וְרַבִּים, מִנְעֵר וְעַד זָקֵן. וְהַגַּם דְּאִין לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת
טְהוּרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלוּ, אֵף עַל פִּי כֵן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת
דְּבָרֵיהֶם וּמִתְּלַהֲבִים בְּקוֹרֵאתֶם מֵאֵד מֵאֵד.

ו) קִיְמוּ וּקְבְּלוּ הַיְהוּדִים קָהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק בְּלִימוּד
הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזֹּהָר יַחֲדָה וְרַבִּים מִנְעֵר וְעַד זָקֵן
בְּרַם אִם הַחְזִיקוּ בְּמָקוֹם אֶחָד בְּלִמּוּד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ מֵאָה אֲנָשִׁים,
הִנֵּה בְּלִמּוּד הַתְּקוּנִים מַחְזִיקִים אֶלְף אֲנָשִׁים, כִּמְעַט רַב בְּעֲלֵי בְּתִים
מַחְזִיקִים בְּלִמּוּד הַתְּקוּנִים. וְזֶה דִּרְכּוֹן וּמִנְהַגָּם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. וְהַטַּעַם שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט

לטהר את כל שוקי טבריה, ראו אותו רבי פנחס ורבי בא ורבי יצחק. אמרו: עד מתי נשב בקיום אחד ולא נוכל ללכת? אמרו: הנה מפעלי המשנה כאן, נשאל לפניו.

בא לשם רבי אבהו. אמר לו: אם לא נשמע דבר זה, הרי יפתח פיהם של המינים בפסוק הזה. אמר לו: יאמר לנו מר את עקר הפסוק הזה. אמר לו: מה הוא? אמר לו: זה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

אמר רבי שמעון, כתוב (ישעיה מב יח) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות. וכי לעורים ולחרשים אמרה התורה את זה? אלא עורים, שהם עורים בתורה, שדרך הישר לפניהם, והולכים ארחות עקלקלות בעורים, ולא יודעים את עקר הדבר. הפסוק הזה נגזר במשנה שלנו, וכך גזרנו.

בשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, המים היו העקר של הכל, וממים השתיל את כל העולם. ועשה הקדוש ברוך הוא שלשה אפנים שיעשו את אפנותו בעולם הזה, ואלו הם: שמים, וארץ, ומים. ועל ידי אלו נברא כל מה שבעולם הזה.

הזמין את שלשת אלו, את כל אחד מהם, להוציא בריות שצריך לעולם. הזמין את המים. אמר להם: אתם תוציאו את הארץ מתחתיהם, ואתה לך תתכנס למקום אחד. והמים עשו כן. וזה שכתוב (בראשית א) קווי המים.

קרא לארץ. אמר לה: את תוציאי ממך בריות, בהמות וחיות וכדומה להם. מיד עשתה כן. וזה שכתוב (שם) ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה.

קרא לשמים. אמר להם: אתם

לכל שוקי טבריה, חמו ליה, ר' פנחס ורבי בא ורבי יצחק. אמרו, עד אימתי ניתב בקיימא חדא, ולא ניכול למתהך. אמרו, הא מארי דמתניתין הָכָא, נשאל קמיה.

אתה רבי אבהו תמן, אמר ליה, אי לא נשמע מלה דא, הא אתפתחנא פומהון דמינאי בפסוקא דא. אמר ליה, לימא לן מר (דף כא ע"א) עיקרא דפסוקא דא, אמר ליה מאי הוא. אמר ליה האי נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה מב יח) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות. וכי לעורים ולחרשים אמרה תורה האי. אלא עורים, שהם עורים בתורה, שדרך הישר לפניהם, והולכים ארחות עקלקלות בעורים, ולא ידעון עיקרא דמלתא. האי פסוקא אתגזר במתניתא דילן, והכי גזרנא.

כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, הנה עיקרא דכלא מיא, ומן מיא אשתיל כל עלמא. ועבד קודשא בריך הוא תלתא אומנין, דיעבדון אומנותיה בהאי עלמא, ואלין אינון: שמיא, וארעא, ומיָא. ועל דדי דאלין, אתברי כל מה די בעלמא דין.

וזמין לאלין תלתא, לכל חד מנהון, לאפקא ברייתא דצריך לעלמא. זמין למיָא, אמר ליה את אפיק לארעא דתחתך, ואת זיל אתכניש לאתר חד, ומיָא עבד כן, הָדָא הוא דכתיב, יקווי המים.

קרא לארעא, אמר לה, את אפיק בריין מינה, בעירין וחיותן וכדדמי לון, מיד עבדת כן, הָדָא הוא דכתיב, ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה.

קרא לשמים, אמר לון, אתון אבדילו בין מיא

הבדילו בין מים למים. עשו כף. זהו שכתוב (סו) ויעש אלהים את הרקיע. קרא לארץ. אמר לה: הוציאי דשאים ועשבים ויבולים ועצי השדה. מיד מה כתוב בה? (סו) ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע.

קרא כמו כן לשמים. אמר להם: יהיו בכם אורות ומאורות להאיר על הארץ, זהו שכתוב (סו) יהי מארת ברקיע השמים. קרא כמו כן למים. אמר להם: אתם תוציאו רמש של דגים ועופות וכדומה להם. זהו שכתוב (סו) ישצו המים שרץ נפש חיה. ועל ידי שלשת אלה נעשה כל מעשה בראשית, כל אחד ואחד למינו. בשבא היום הששי, כלם היו מזמנים לברא כמו שאר הימים. אמר להם הקדוש ברוך הוא: שום אחד מכם לא יכול לעשות הבריה הזו לבדה כמו שאר כל הבריות שהיו עד כאן, אלא כלכם תתחברו יחד, ואני עמכם, ונעשה אדם, שהרי אתם לא תוכלו לעשותו לבדכם, אבל הגוף יהיה של שלשתכם, והנשמה שלי.

ולפיכך קרא להם הקדוש ברוך הוא ואמר להם נעשה אדם, אני ואתם. אני את הנשמה, ואתם את הגוף. וכך הוא, שהגוף הוא משלשתם, שהיו אמנים במעשה בראשית. ואת הנשמה נתן הקדוש ברוך הוא, שהשתתף עמכם בה.

בצלמנו כדמותנו, כלומר שראוי לנו, באותו הגוף שנגלח מכם, לדעת ולהדמות לכם כמו אותו שנגלח ממני, שהוא הנשמה, שיפרד ממעשי העולם, ותהיה תשוקתו ורצונו לעליונים הקדושים.

ועוד בצלמנו כדמותנו, שהגוף שנגלח מכם לא יהיה בקיום

למא, עבדו כף, הדא הוא דכתיב, ויעש אלהים את הרקיע. קרא לארעא, אמר לה אפיקי דשאים ועשבים ויבולין ואילני חקלא, מיד מה פתיב בה. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע.

קרא כמו כן לשמים, אמר לון, יהא בכון נהורין ובוצינין לאנהרא על ארעא, הדא הוא דכתיב, יהי מארת ברקיע השמים. קרא כמו כן למא, אמר לון, אתון אפיקו ריחשא דנונין ועופין, וכדדמי לון, הדא הוא דכתיב, ישצו המים שרץ נפש חיה. ועל ידיהון דתלתא אלין, אתעביד כל עובדא דבראשית, כל חד וחד לזיניה.

כד אתא יומא שתיתאה, בלהו הוו זמינין למברי כשאר יומין. אמר לון קודשא בריך הוא, לא שום חד מנכון, יכיל למעבד בריה דא בלחודוי, כשאר כל בריין דהוו עד כאן, אלא פולכון תתחברון כחדא ואנא עמכון, ונעביד אינשא. דהא אתון לא תיכלון למעבדיה בלחודיכון, אבל גופא יהא דילכון תלתיכון, ונשמתא דילי.

ולפיכך קרא לון קודשא בריך הוא, ואמר לון נעשה אדם, אנא ואתון. אנא נשמתא, ואתון גופא. וכך הוא, דגופא הוא מתלתהון, דהוו אומנין בעובדא דבראשית, ונשמתא יתבה קודשא בריך הוא, דאשתתף עמהון בה. בצלמנו כדמותנו, כלומר דאתחזי לנא, בההוא גופא דאתנסב מנכון, למנדע ולאדמאה לכון, ובההוא דאתנסיב מני, דהוא נשמתא, דיתפרש מעובדוי דעלמא, ויהא תאובתיה ורעותיה לעילאין קדישין.

ועוד בצלמנו כדמותנו, דגופא דאתנסיב

כְּמוֹתְכֶם. מַה זֶה כְּמוֹתְכֶם?
כְּאוֹתָן הַבְּרִיּוֹת שֶׁהוֹצֵאתֶם, עַל
שֶׁהָיוּ עֹפְרָא כְּשֶׁאָר כָּל הַבְּרִיּוֹת.
וְהַנְּשֵׁמָה הַקְּדוּשָׁה הִיא שְׁאֵנִי
נִתְּתִי בּוֹ, שִׁיְהִי לָהּ קִיּוּם
לְעוֹלָמִים, שְׁאֵינָה גוֹף, וְתִדְמָה
לְקִיּוּם שְׁלִי.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, זֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר,
מִשּׁוּם שֶׁנִּמְצָא שֶׁבְּכֹרֵא שִׁית הִיוּ
שְׁלֹשֶׁת אֱלוֹי - שְׁמַיִם וְאָרֶץ וּמַיִם.
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,
יָפָה הוּא. אֲבָל הָאָרֶץ לִקְחָה אֶת
כַּח שְׁלֹשְׁתָּם לְבָדָה, עַד שֶׁהָיוּ בָּהּ
אֲרָבַעָה יְסוּדוֹת קִיּוּמִים - מִן
הַשְּׁמַיִם שְׁנַיִם, וּמִן הַמַּיִם אֶחָד,
וְהָאָדָם שֶׁבָּהּ. וְהִיא הוֹצִיאָה אֶת
הַגִּלְגָּל שֶׁל אָדָם, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת הַנְּשֵׁמָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם)
וַיִּיצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֶר
מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נְשִׁמַת
חַיִּים. הִרִי שְׁנֵיהֶם - הָאָרֶץ
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - שֶׁהִשְׁתַּתְּפוּ
יַחַד לְעֲשׂוֹת אוֹתוֹ, וּבִגְלָלוֹ אָמַר
נַעֲשֶׂה אָדָם. שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
אָמַר לָהּ עֲשִׂי אֶת הַגּוֹף, וְאֵנִי אֶת
הַנְּשֵׁמָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הִנֵּה כָּל
הַסִּפְקָ הַזֶּה עֹבֵר מֵעַמּוּנו.

עוֹד אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּגוֹן זֶה
שִׁתְּף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעוֹלָם בְּכִרְיַאת בְּנֵי אָדָם, שֶׁהִרִי
שְׁנִינּוּ שְׁלֹשָׁה שִׁתְּפִים בְּאָדָם,
הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
אָמַר רַבִּי הוֹשֵׁעַ, כִּגוֹן זֶה הַשְּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁמַיִם כִּגְנֵד אִישׁ,
אָרֶץ כִּגְנֵד אִשְׁתּוֹ, וְלְעוֹלָם הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּף עִמָּהֶם, וְעַל כֵּן
נֶאֱמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, בְּלִשׁוֹן
שִׁתְּפוּת, וְאֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּף עִם שׁוּם בְּרִיָּה וְזוֹלַת עִם
אָדָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וּבִשְׁאָר הַבְּרִיּוֹת
מִי מִשְׁתַּף עִמָּהֶם? אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, כַּח הָאֲדָמָה, שְׁאִמְרוּ

מִנְכוּן, לֹא יִהְיֶה בְּקִיּוּמָא כְּגִינִיכוּן. מַאי
כְּגִינִיכוּן. כְּאֵינּוֹן בְּרִיּוֹן דְּאִפְקִתּוּן, עַל דְּאִיהוּ
עֹפְרָא כְּשֶׁאָר כָּל בְּרִיּוֹן. וְהִיא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא
דְּאֵנָּא יְהִיב בֵּיהּ, דִּיהוּי לָהּ קִיּוּמָא לְעוֹלָמִין,
דְּלִיתָהּ גּוֹפָא, וְיִדְמָה בְּקִיּוּמָא לִי.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, הַדִּין הוּא בְּרִירָא דְּמִלְתָּא,
מִשּׁוּם דְּאִשְׁתַּכַּח דְּבְּכֹרֵא שִׁית, הוּוּ אֱלִין
תְּלַתָּא, שְׁמַיָּא וְאָרְעָא וּמַיָּא.

ר' אֶלְעָזָר בֶּר ר' שְׁמַעוֹן אָמַר, יְאוּת הוּא. אֲבָל
אָרְעָא נִסְבָּא חִילָא דְּתִלְתָּהוֹן בְּלַחֲדָאָה, עַד
דְּהוּי בָּהּ אֲרַבְעֵ יְסוּדוֹת קִיּוּמִין. מִן שְׁמַיָּא תְּרִין,
וּמִן מַיָּא חֵד, וְחֵד דְּבָהּ. וְהִיא אֲפִיקַת גּוֹלְמָא
דְּאָדָם, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נִשְׁמַתָּא. הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב, וַיִּיצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֶר מִן
הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נְשִׁמַת חַיִּים. הִרִי
תְּרוּיְהוֹן, אָרְעָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִשְׁתַּתְּפוּ
כַּחדָּא לְמַעַבְד לֵיהּ, וּבְגִינִיָּה אָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם,
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ עֲשִׂי אֶת הַגּוֹף,
וְאֵנָּא נִשְׁמַתָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָא כָּל סְפִיקָא
דָּא אִתְעַבֵּר מִיָּנָן.

עוֹד אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּהָאִי גּוֹנָא, אִשְׁתַּתְּף
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעוֹלָמָא, בְּכִרְיַתָּא דְּבִנֵּי
נְשָׂא. דְּהָא תְּנִינָן, שְׁלֹשָׁה שׁוֹתְפִין בְּאָדָם,
הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ, כִּהָאִי גּוֹנָא, שְׁמַיָּא וְאָרְעָא וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁמַיִם, כִּגְנֵד
אִישׁ. אָרֶץ, כִּגְנֵד אִשְׁתּוֹ. וְלְעוֹלָם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא מִשְׁתַּף עִמָּהֶם. וְעַל כֵּן נֶאֱמַר נַעֲשֶׂה אָדָם
בְּלִשׁוֹן שׁוֹתְפוּת. וְאֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּף עִם שׁוּם בְּרִיָּה, זוֹלַת עִם אָדָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וּבִשְׁאָר הַבְּרִיּוֹת מִי מִשְׁתַּף
עִמָּהֶם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּח הָאֲדָמָה,
דְּאִמְרוּן שֶׁהִיא נִפְשׁ חַיָּה. אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

הוא אין מְשׁוּתָף, אֶלָּא עִם הָאָדָם בְּלִבְדֵּי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְוִי לְהֵם לְרִשְׁעִים, שְׂאִינָם רוֹצִים לְהִדְבֵק בְּשׁוּתְפוּתָא שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּאוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה שֶׁהוּא נִתֵּן, אֶלָּא הוּלֵךְ וְדִבֵּק בְּכַח הַבְּהֵמוֹת. הִדָּא הוּא דְכֹתִיב, (תהלים מט כא) וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלְוִין נִמְשָׁל פְּבַהֲמוֹת נְדָמוֹ. בַּל יִלְוִין, שְׂלֵא רָצָה לְעַמּוֹד בְּאוֹתוֹ יִקָּר וְתַפְאָרַת שֶׁל הַנְּשָׁמָה. אֲבָל מָה חֲטָאתוֹ שֶׁעָשָׂה שֶׁנִּמְשָׁל פְּבַהֲמוֹת, בְּאוֹתוֹ הַכֹּחַ שֶׁלָּהֵן, הַנִּבְרָת וְהַנְּדָמָה מֵהֶרָה, וְלֹא תַעֲלֶה לְמַעְלָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן פִּזְי, אֲזִילָא הָא, פִּי הָא דְאָמַר רַבִּי יִצְחָק בֶּן אִידִי, יִעֲקֹב בֶּן אִידִי, דְאָמַר רַבִּי יִצְחָק בֶּן אִידִי, מֵאִי דְכֹתִיב, (איוב כח י) וְכָל יִקָּר רְאֵתָה עֵינֵינוּ, אֱלוֹ נִשְׁמוֹתָן שֶׁל צְדִיקִים, שֶׁהֵם יִקָּר וְתַפְאָרַת לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, בֵּא וּרְאֵה מַעֲלַתוֹ שֶׁל אָדָם, שֶׁהַבְּדִילוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל שְׂאָר הַנִּבְרָאִים. הָאִיף. אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, כָּל מָה שְׂבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לְפוֹעֲלִים הָאֵלֶּה, שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ לְבָדָם, וְלֹא נִתְיַחַד הוּא עִמָּהֶם. אָמַר עַל הָאָרְץ, תּוֹצֵא הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה וּגּוֹ'. אָמַר לְמִים, יִשְׂרְצוּ הַמִּים, וְהוּא לֹא נִתְיַחַד עִמָּהֶם.

כְּשֶׁבָרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בְּעִשְׂיָתוֹ, וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם.

וְנִתֵּן בּוֹ קָלְסֵתֵר פְּנִים, רְאִי"ה, רִי"ח, קִימ"ה, הַלִּיכ"ה, מְשׁו"ש, דְּבו"ר, עֲשׂו"ה, הַמְּשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, הִדָּא הוּא דְכֹתִיב, (תהלים ח ט) תִּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיךְ כָּל שֵׁתָה תַחַת רַגְלָיו.

וּבְשִׁזְרֵק בּוֹ נִשְׁמָה, קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה וּבְשִׁזְרֵק בּוֹ נִשְׁמָה, קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה לַתַּחְתּוֹנִים וְלְעֵלְיוֹנִים. נְדָמָה גּוֹפּוֹ לְאָרְץ, וְנִשְׁמָתוֹ

שֶׁהִיא נֶפֶשׁ חַיָּה. אֲבָל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְשׁוּתָף אֶלָּא עַל הָאָדָם בְּלִבְדֵּי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אוֹי לְהֵם לְרִשְׁעִים שְׂאִינָם רוֹצִים לְהִדְבֵק בְּשׁוּתְפוּתָא שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּמָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּאוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה שֶׁהוּא נִתֵּן, אֶלָּא הוּלֵךְ וְדִבֵּק בְּכַח הַבְּהֵמוֹת. זֶהוּ שְׂכַתּוּב (תהלים מט) וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלְוִין נִמְשָׁל פְּבַהֲמוֹת נְדָמוֹ. בַּל יִלְוִין, שְׂלֵא רָצָה לְעַמּוֹד בְּאוֹתוֹ יִקָּר וְתַפְאָרַת שֶׁל הַנְּשָׁמָה. אֲבָל מָה חֲטָאתוֹ שֶׁעָשָׂה? שֶׁנִּמְשָׁל פְּבַהֲמוֹת, בְּאוֹתוֹ הַכֹּחַ שֶׁלָּהֵן הַנִּבְרָת וְהַנְּדָמָה מֵהֶרָה, וְלֹא תַעֲלֶה לְמַעְלָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן פִּזְי, זֶה הוּלֵךְ, כְּמוֹ מָה שְׂאָמַר רַבִּי יִצְחָק בֶּן אִידִי, שְׂאָמַר רַבִּי יִצְחָק בֶּן אִידִי, מָה שְׂכַתּוּב (איוב כח) וְכָל יִקָּר רְאֵתָה עֵינֵינוּ, אֱלוֹ נִשְׁמָתָן שֶׁל צְדִיקִים, שֶׁהֵם יִקָּר וְתַפְאָרַת לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, בֵּא וּרְאֵה מַעֲלַתוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁהַבְּדִילוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל שְׂאָר הַנִּבְרָאִים, אִיף? אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, כָּל מָה שְׂבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לְפוֹעֲלִים הָאֵלֶּה שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ לְבָדָם, וְלֹא נִתְיַחַד הוּא עִמָּהֶם. אָמַר עַל בְּרִיּוֹת הָאָרְץ, תּוֹצֵא הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה וּגּוֹ'. אָמַר לְמִים, יִשְׂרְצוּ הַמִּים, וְהוּא לֹא נִתְיַחַד עִמָּהֶם.

כְּשֶׁבָרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בְּעִשְׂיָתוֹ וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וְנִתֵּן בּוֹ קָלְסֵתֵר פְּנִים, רְאִי"ה, רִי"ח, קִימ"ה, הַלִּיכ"ה, מְשׁו"ש, דְּבו"ר, עֲשׂו"ה, הַמְּשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, זֶהוּ שְׂכַתּוּב (תהלים ח ט) תִּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךְ כָּל שֵׁתָה תַחַת רַגְלָיו. בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךְ כָּל שֵׁתָה תַחַת רַגְלָיו. נְדָמָה גּוֹפּוֹ לְאָרְץ, וְנִשְׁמָתוֹ

לְעֵלְיוֹנִים, בְּתֹאֵר, וְהֶדְר, וְכָבוֹד,
בְּאִימָה, וּבִירָאָה. זֶהוּ שְׁכֵתוּב (שס)
וְכָבוֹד וְהֶדְר תַּעֲטְרֶהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, רֹאשׁ הַפְּסוּקִים הַזֶּה
סִפֵּק בְּלָבִי, שְׁכֵתוּב (שס) וְתַחֲסְרֶהוּ
מֵעֵט מֵאֲלֹהִים. אָמַר רַבִּי אֶבְהוּ,
בְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁהִיא קְדוּשָׁה וְדוּמָה
לוֹ, אֲבָל מַה חֲסֵרוֹן הוּא? עַל
שְׁהִיָּה גּוֹף וְנִלְקַח מִן הָאָרֶץ.

וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבַחֲכָמָה - אֵי
אֶפְשָׁר, שֶׁהָרִי רְחוֹק הוּא הָאָדָם
מִן הָעֵלְיוֹנִים, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, הַמְּלֹאכִים
הַקְּרוּבִים מְקַבְּלִים כַּח שְׁפַע
אֲסִפְקָלְרִיָּה שֶׁל מַעֲלָה תַחֲלָה,
וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׂאִינִים
קְרוּבִים, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל
צְבָאָם, וּמֵהֶם אֵל הָאָדָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּסּא הַכְּבוֹד מְקַבֵּל
תַּחֲלָה, וּמִמֶּנּוּ לְמִלְאָכִים
הָעֵלְיוֹנִים, וּמֵהֶם לְאוֹתָם שְׂאִינִים
כָּל כֶּף עֵלְיוֹנִים וּגְבוּהִים כְּמוֹתָם,
וּמֵהֶם לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֵל הָאָדָם.
אֲבָר בְּמָה נִדְמָה לוֹ הָאָדָם? אָמַר
רַבִּי אֶבְהוּ, בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא
קְדוּשָׁה, וְלֹא תִכְלָה לַעֲלוֹם, עַל
שֶׁנִּשְׁטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכַּחוּ וּמִגְבוּרָתוֹ,
וְלֹא כְּמוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּשְׁטַל מִן הָאָדָמָה,
וַיִּכְלָה וַיָּשׁוּב עִפְר כְּשֶׁהָיָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַב, אָדָם
וְזוּוּגוּ עִמּוֹ נִבְרָאוּ בְּיַחַד, זֶהוּ
שְׁכֵתוּב (בראשית ה) זָכָר וּנְקֵבָה
בְּרָאָם. וְנִשְׁטְלָה מִגְּבִיּוֹ, וְהִכִּינָה
וְהִבִּיאָה אֵל הָאָדָם. זֶהוּ שְׁכֵתוּב
(שס) וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, חֲנִיָּה הִיא שֹׁנֵה
הַיְתָה, וְלִקְחָהּ מִמֶּנּוּ, וְהִיא נִזְקִי
הַבְּרִיּוֹת. זֶהוּ שְׁכֵתוּב וַיִּקַּח אֶחָת
מִצְלָעוֹתָיו. זֹהִי הִיא שֹׁנֵה שֶׁנִּלְקַח
מִמֶּנּוּ, עַל שֶׁהִיא רוּחַ מְזַקֶּת. וַיִּסְגַּר
בְּשָׂר תַּחֲתָנָה, שֶׁהִקִּים אֶחָת
בְּמִקּוּמָה.

רַבָּא אָמַר, זוּ הִיְתָה בְּשָׂר,
וְהִאֲחָרַת לֹא הִיְתָה בְּשָׂר. וְמָה

לְתַחֲתוֹנִים וְלְעֵלְיוֹנִים. נִדְמָה גּוֹפּוֹ (דף כא ע"ב)
לְאָרְץ. וְנִשְׁמָתוֹ לְעֵלְיוֹנִים, בְּתוֹאֵר, וְהֶדְר,
וְכָבוֹד, בְּאִימָה, וּבִירָאָה. הִדָּא הוּא דְכֵתִיב,
(תהלים ח ו) וְכָבוֹד וְהֶדְר תַּעֲטְרֶהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, רִישָׁא דְהֵאִי קְרָא, סְפִיקָא
בְּלָבָא, דְכֵתִיב (שס) וְתַחֲסְרֶהוּ מֵעֵט
מֵאֲלֹהִים. אָמַר רַבִּי אֶבְהוּ, בְּנִשְׁמָתִיהָ דְהֵאִי
קְדִישָׁא, וְדָמִי לִיה. אֲבָל מֵאִי גְרִיעוּתָא הוּא,
עַל דְהָיָה גּוֹפָא, וְאֲתַנְטֵל מִן אַרְעָא.

וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבַחֲכָמָה. אֵי אֶפְשָׁר, דְהָא
רְחוֹק הוּא הָאָדָם מִן הָעֵלְיוֹנִים דְאָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, הַמְּלֹאכִים הַקְּרוּבִים,
מְקַבְּלִים כַּח שְׁפַע אֲסִפְקָלְרִיָּא שֶׁל מַעֲלָה
תַּחֲלָה, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׂאִינִים קְרוּבִים,
וּמֵהֶם יוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּמֵהֶם אֵל
הָאָדָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּסּא הַכְּבוֹד מְקַבֵּל תַּחֲלָה,
וּמִמֶּנּוּ לְמִלְאָכִים הָעֵלְיוֹנִים, וּמֵהֶם
לְאוֹתָם שְׂאִינִים כָּל כֶּף עֵלְיוֹנִים וּגְבוּהִים
כְּמוֹתָם, וּמֵהֶם לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֵל הָאָדָם.
אֲבָר בְּמָה נִדְמָה לוֹ הָאָדָם, אָמַר רַבִּי אֶבְהוּ,
בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה, וְלֹא תִכְלָה
לַעֲלוֹם, עַל שֶׁנִּשְׁטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכַּחוּ וּמִגְבוּרָתוֹ.
וְלֹא כְּמוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּשְׁטַל מִן הָאָדָמָה, וַיִּכְלָה
וַיָּשׁוּב עִפְר כְּשֶׁהָיָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַב, אָדָם, וְזוּוּגוּ עִמּוֹ,
נִבְרָאוּ בְּיַחַד, הִדָּא הוּא דְכֵתִיב, זָכָר
וּנְקֵבָה בְּרָאָם. וְנִשְׁטְלָה מִגְּבִיּוֹ, וְהִכִּינָה,
וְהִבִּיאָה אֵל הָאָדָם. הִדָּא הוּא דְכֵתִיב, וַיִּקַּח אֶחָת
מִצְלָעוֹתָיו.

ר' יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, חֲנִיָּה הִיא שֹׁנֵה הַיְתָה, וְלִקְחָהּ
מִמֶּנּוּ, וְהִיא נִזְקִי דְבְרִיּוֹתָא. הִדָּא הוּא
דְכֵתִיב, וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו, זוּ הִיא

היתה? אמר רבי יצחק, היתה
של הארץ ושמריה.
אמר רבי תנחום, כשברא הקדוש
ברוך הוא את האדם, נתן זהר
פניו שמאיר בכל העולם. פיון
שחטא, מה פתוב בו? (קהלת) ועז
פניו ישנא.

רבי אליעזר ורבי עקיבא היו
הולכים בדרך. אמר לו רבי
עקיבא, רבי, אמר לי, זה שכתוב
(בראשית א) ויאמר אלהים נעשה
אדם, למה לא נאמר ויהי בן מיד,
כשאר כל הימים, כשהיה הקדוש
ברוך הוא אומר דבר, מיד נאמר
ויהי כן, וכאן לא נאמר, אלא
לאחר שאמר נעשה אדם, כתוב
ויברא אלהים את האדם, היה לו
לומר ויהי כן!

אמר לו רבי עקיבא, וכי זאת
היתה מעשה בראשית ולא יותר?
והרי כתוב (ש) ויאמר אלהים יהי
רקיע בתוף המים, ולא נאמר ויהי
כן, אלא ויעש אלהים את הרקיע.
וכן (ש) יהי מארת ברקיע השמים
להאיר על הארץ, היה לו לומר
מיד ויהי כן, וכתוב ויעש אלהים
את שני המארות הגדולים?

א"ר, אמר לך, כל דבר שלא היה
בהם הפח האצול מלמעלה,
נאמר מיד ויהי כן. שהארץ
הוציאה אותם בתשלים כל
פעלתם, ולא הצרכה להמתין
לפח העליון להשלים תשלים
אותה הפעלה.

אבר בכל דבר ודבר שהוציאה
הארץ וקיום תשלים הפעלה לא
היתה בה, הצרכה להמתין עד
שיבא הפח מלמעלה, ויעשה
הקיום ושלמות הפעלה.

הראשונה שנלקח ממנו, על שהיא רוח מזקת.
ויסגור בשר תחתנה, שהקים אחרת במקומה.
רבא אמר, זו היתה בשר, והאחרת לא היתה
בשר, ומאי הות. אמר רבי יצחק, זוהמא
דארעא ושמריה.

אמר רבי תנחום, כשברא הקדוש ברוך הוא
לאדם, נתן זהר פניו, שמאיר בכל
העולם. פיון שחטא, מה פתיב ביה, (קהלת א)
ועז פניו ישנא.

רבי אליעזר ורבי עקיבא הוו אזלי באורחא,
אמר ליה רבי עקיבא, ר', אימא לי, הא
דכתיב, ויאמר אלהים נעשה אדם, למה לא
נאמר ויהי בן מיד, כשאר כל הימים, כשהיה
אומר הקדוש ברוך הוא דבר, מיד נאמר ויהי
כן, וכאן לא נאמר, אלא לאחר שאמר נעשה
אדם, פתיב ויברא אלהים את האדם, היה לו
לומר ויהי כן.

אמר ליה, עקיבא, וכי זאת היתה במעשה
בראשית ולא יותר, והא פתיב ויאמר
אלהים יהי רקיע בתוף המים, ולא נאמר ויהי
כן, אלא ויעש אלהים את הרקיע. וכן יהי
מארת ברקיע השמים להאיר על הארץ, היה
לו לומר מיד ויהי כן, וכתוב ויעש אלהים את
שני המאורות הגדולים.

א"ר אימא לך, כל דבר שלא היה בהם הפח
האצול מלמעלה, נאמר מיד ויהי כן.
שהארץ הוציאה אותם בתשלים כל פעולתם,
ולא הוצרכה להמתין לפח העליון, להשלים
תשלים אותה הפעולה.

אבר בכל דבר ודבר שהוציאה הארץ, וקיום

תשלים הפעולה לא היתה בה, הוצרכה להמתין עד שיבא הפח
מלמעלה, ויעשה הקיום ושלמות הפעולה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זוהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים"
שנאמר "והביאותים אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונבנה, אנונים אק נג לכתיה (הכנס ל... ת.ס.)
ואקדוקי, כוונתו ל... ת.ס. אק העו, חכמתו כענינתו, סוג וזמקיה,
הק נג, הסגנון הסג, נכונים סאקו נב, הסגנון כו נשאר.